

Buddyjski klasztor Sanhuangzhai

Fot. 1. Buddyjski klasztor Sanhuangzhai jest ukryty wysoko w górach Songshan

Garść informacji o klasztorze Sanhuangzhai oraz mnichu Shi De Jianie

Klasztor buddyjski Sanhuangzhai usytuowany na jednej z gór pasma Songshan jest miejscem praktyki ortodoksyjnego buddyzmu chan, tradycyjnej medycyny chińskiej oraz Shaolin kung-fu. Wszystkie trzy ww. dyscypliny praktykuje się jednocześnie i łącznie. Główny mistrz klasztoru – mnich Shi De Jian ten typ postępowania określa terminem *chanwuyi*. Zwrot ten oznacza połączenie w jedno: buddyzmu *chan*, sztuki walki *wu* oraz świadomej pielęgnacji zdrowia *yi*. Jak powszechnie wiadomo, buddyzm chan został stworzony przez mnicha Bodhidharmę, który w VI wieku n.e. przybył z Indii do Chin. Zgodnie z historycznymi zapiskami, najpierw przez dziewięć lat przebywał on w grocie u podnóża góry Shaoshi, wznoszącej się w paśmie górskim Songshan, a następnie zamieszkiwał w położonym u stóp tej góry buddyjskim klasztorze Shaolin. Po jego śmierci, propagowaną przez Bodhidharmę metodę nauczania buddyzmu chan oraz postawę aktywnego stylu życia, poprzez wykonywanie ćwiczeń *qigong* oraz doskonalenie się w sztuce walki, kontynuował w klasztorze Shaolin jego uczeń a za razem religijny sukcesor – mnich Hui Ke (drugi patriarcha buddyzmu chan). Z kolei wśród jego spadkobierców, w kolejnych generacjach mnichów, spuściznę tę kontynuował za czasów

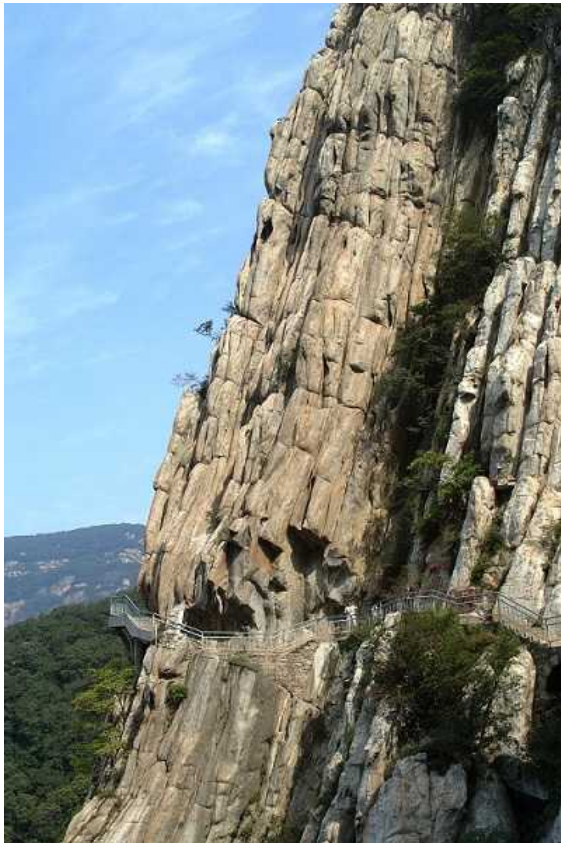
dynastii Tang między innymi mnich Puji. Obecnie sukcesorem tradycji *chanwuyi* jest mnich Shi De Jian. Należy on do osiemnastej generacji kultywatorów shaolińskiej tradycji *chanwuyi*. Była ona pielęgnowana przez stulecia w klasztorze Shaolin w ramach tzw. odłamu *yonghuatang*. Mnich Shi De Jian praktykował w klasztorze Shaolin buddyzm chan oraz *chanwuyi* przez ponad dziesięć lat. Shaoliński mnich – wielki mistrz Shi Su Xi (zmarły w 2006 roku) wyznaczył w 1994 roku mnicha Shi De Jiana do przeprowadzenia odbudowy zrujnowanej i szybko niszczonej buddyjskiej świątyni Sanhuangzhai, a także do stworzenia instytutu badawczego *chanwuyi*. Mnich Shi De Jian był wówczas uczniem mnicha Xing Xing (świeckie imię i nazwisko: Zhang Jinghe) oraz jego sukcesorem w tradycji *chanwuyi*. W latach 1995–2005 mnich Shi De Jian przystąpił do odbudowy tej starożytnej świątyni. Wraz ze swymi uczniami wnosił on na szczyt góry na plecach cement oraz kamienne płyty, z których odbudowywano tam świątynię. Czynili tak codziennie przez te wszystkie lata, bez względu na pogodę i porę roku, wchodząc i schodząc wielokrotnie każdego dnia po tysiącach stopni schodów wykutych w skalnym zboczu. Ich tytaniczny trud opłacił się, gdyż w roku 2005 zakończono odbudowę tzw. „starej świątyni” i rozpoczęto jej rozbudowę o nowe budowle do medytacji chan. Wszystkie budynki tworzące klasztor Sanhuangzhai zostały wzniesione z kamieni pochodzących z góry, na której się on wznosi. Klasztorny kompleks budynków jest unikatowy w swej architekturze, adaptując architektoniczny styl epoki Północnej Dynastii Wei. W obrębie jego murów wnoszą się między innymi: Pawilon Wuliang, Wieża Bębna, Wieża Dzwonu (dzwonnica), Pawilon Bogini Miłosierdzia Guanyin, Wieża Chan, i inne.

Fot. 2.

Fot. 3.

Fot. 4.

Fot. 5.

Fot. 6.

Fot. 7.

Fot. 2–7. Do klasztoru wiedzie wielokilometrowa droga wśród gór – wije się ona dolinami, górskimi zboczami, prowadzi nawet przez wiszący most

Fot. 8.

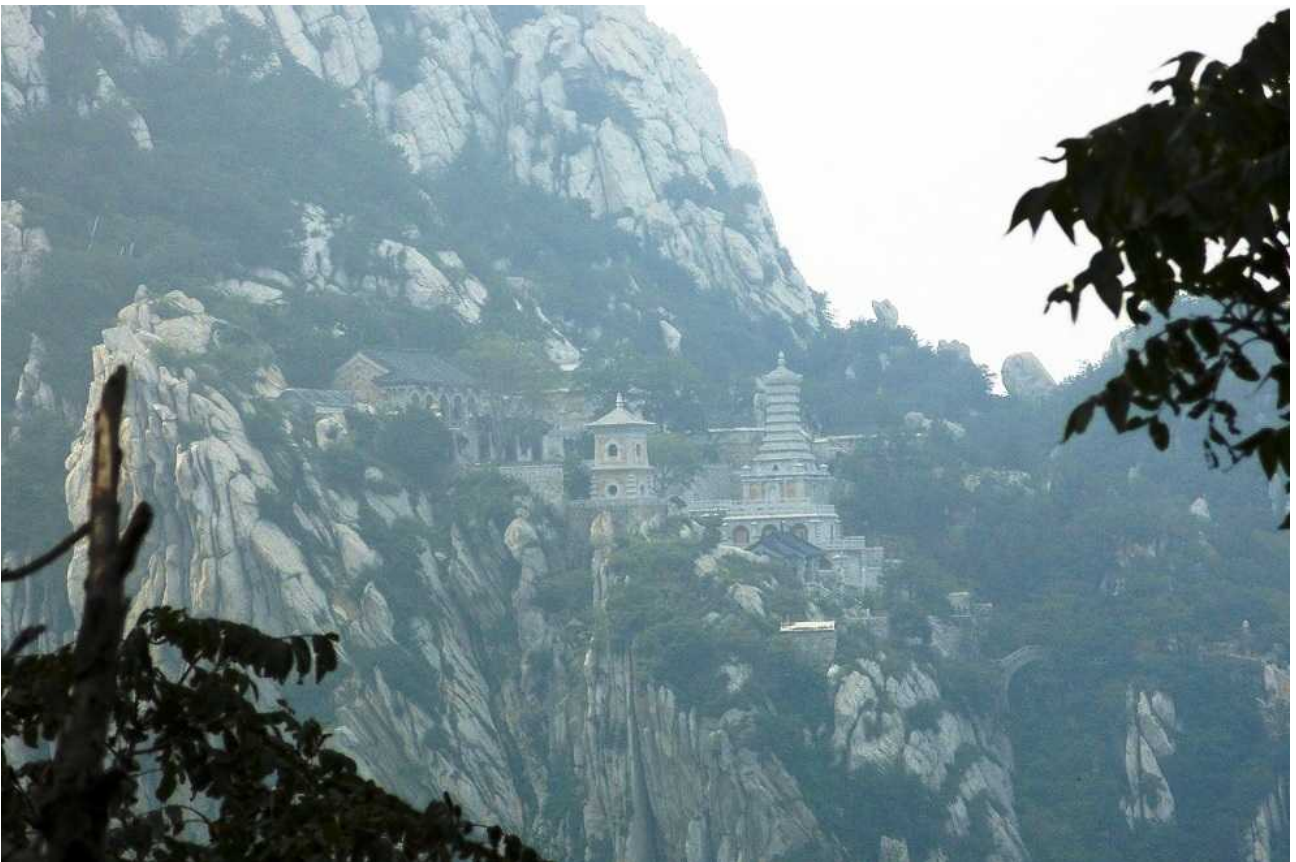

Fot. 9.

Fot. 10.

Fot. 8–10. Po drodze mogliśmy podziwiać dziką górską przyrodę – na powyższych zdjęciach widoczne jest drzewko oraz kwiaty rosnące w skalnych szczelinach, a także małe źródło sączące się ze skalnego zbocza

Fot. 11. Gdy w końcu oczom naszym ukazał się cel naszej wędrówki, wyglądał nieomal nierzeczywiście – klasztorne budynki wznosiły się ponad naszymi głowami na górskim zboczu przechodzącym w skalne urwisko

Fot. 12. Piękna rzeźba bogini Guanyin stojąca we wnętrzu klasztornej bramy

Na następnych stronach:

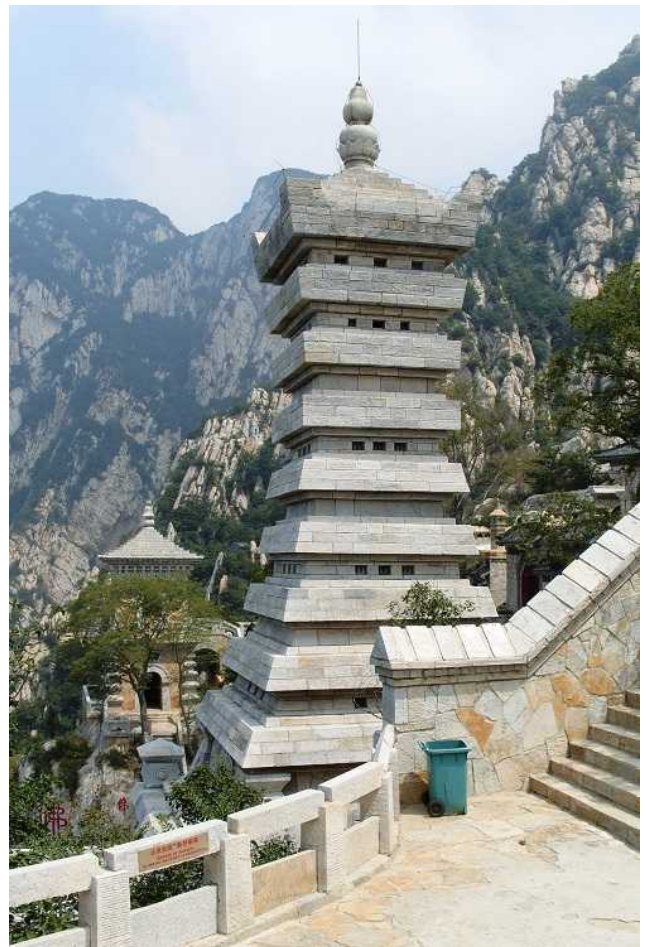
Fot. 13–19. Klasztor zasługuje na miano skalnego orlego gniazda

Fot. 13.

Fot. 14.

Fot. 15.

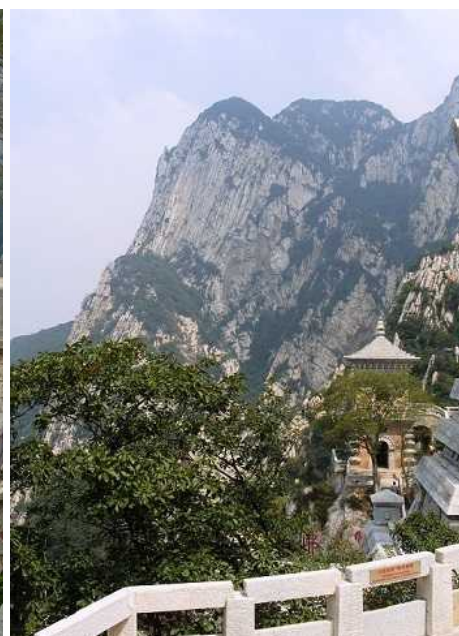
Fot. 16.

Fot. 17.

Fot. 18.

Fot. 19.

Głównym celem naszej wędrowki oraz wizyty w tej górskiej buddyjskiej świątyni było spotkanie się z mnichem Shi De Jianem – jej głównym mistrzem oraz sukcesorem shaolińskiej tradycji *chanwuyi*. Nie było to łatwe, gdyż klasztor jest całkowicie zamknięty dla ruchu turystycznego, ponadto, mnich Shi De Jian niezwykle rzadko wyraża zgodę na spotkanie się z osobami świeckimi, nie mieszkającymi w tej świątyni.

Po wejściu do klasztoru odnosi się wrażenie, że cały zgiełk, pośpiech i hałas świata pozostały gdzieś daleko, poza jego murami. W klasztorze panuje cisza. Mieszkający w nim ludzie, cokolwiek robią, czynią to bez pośpiechu i w pełnym skupieniu. Odniosłem wrażenie, że każdą czynność, choćby najprostsza, wykonują z pełną powagą i pogodną wdzięcznością, wręcz ją celebrując. Stwarza to wyjątkowy klimat powagi oraz dostojności.

W takiej atmosferze spotkanie z mnichem Shi De Jianem miało dla członków naszej grupy tym bardziej wyjątkowy, uroczysty i podniosły charakter. Mistrz przyjął nas w głównym pawilonie świątyni, ugościł herbatą, opowiedział o historii i specyfice *chanwuyi*. Chętnie odpowiadał na nasze liczne pytania. W trakcie spotkania, na prośbę mistrza Shi De Jiana, autor artykułu zademonstrował jedną z form stylu Shaolin Luohan Shi Ba Shou, po czym mistrz jedną z form *chanwuyi*. Jego prezentacja zrobiła na nas ogromne pozytywne wrażenie. Po spotkaniu przekazaliśmy mistrzowi upominki od naszej grupy, a mistrz obdarował każdego z nas książkami, w tym o *chanwuyi*. Każdą z nich opatrzył dedykacją z autografem. Pod koniec spotkania mistrz Shi De Jian zaprosił nas do ponownego przyjazdu w przyszłości do klasztoru Sanhuangzhai (na okres co najmniej trzech miesięcy), w celu praktyki w nim *chanwuyi*.

Po spotkaniu z mistrzem zjedliśmy w klasztorze wegetariański obiad, przygotowany oraz podany nam przez jego uczniów. Po obiedzie zwiedziliśmy klasztor. Jak wspomniałem powyżej, panująca w nim atmosfera była niepowtarzalna. Można ją przyrównać do klimatu panującego w historycznych fabularnych filmach, w których starano się ukazać buddyjskie świątynie w zamierzonych czasach. To wprost niesamowite, że takie miejsce istnieje w XXI wieku. Tu, za klasztorowymi murami, żyją ludzie, pracujący, praktykujący chan, tradycyjną medycynę chińską oraz sztukę walki połączone w jedno. Są oni nieustannie skupieni na każdym, najdrobniejszym nawet detalu swojego postępowania. Pomimo, że klasztor usytuowany jest wysoko w górach, mieszkający w nim mnisi utworzyli na jego terenie niewielkie ogródki warzywne, w których pieczołowicie uprawiają rośliny stanowiące podstawowe źródło ich pożywienia. Cokolwiek robią, starają się to czynić świadomie i jak najlepiej.

Na marginesie

Przykładowo: nawet wchodzenie lub schodzenie po schodach następuje w klasztorze w ściśle określony, uzasadniony sposób. Idąc po schodach (zarówno schodząc, jak i wchodząc), stopy stawia się na nich ukośnie. Dla człowieka nie zorientowanego w temacie wygląda to co najmniej dziwnie. Mieszkający w klasztorze mnisi i mniszki chodzą bowiem po schodach (których w nim nie brakuje) „zygzakiem” i „jodelką”. Takie nietypowe chodzenie po schodach wymaga od nich nieustannego skupienia umysłu, jest więc częścią praktyki chan. Naprzemienne, ukośne i skrętne stawianie stóp działa jak organiczna pompa, aktywując przepływ *qi* w meridianach ciała, stymulując procesy wydzielnicze w określonych narządach wewnętrznych oraz usuwając z organizmu szkodliwe produkty przemiany materii oraz starą, zastałą *qi*.

Fot. 20. Niewielkie grządki na terenie klasztoru otoczone są kamiennymi murkami

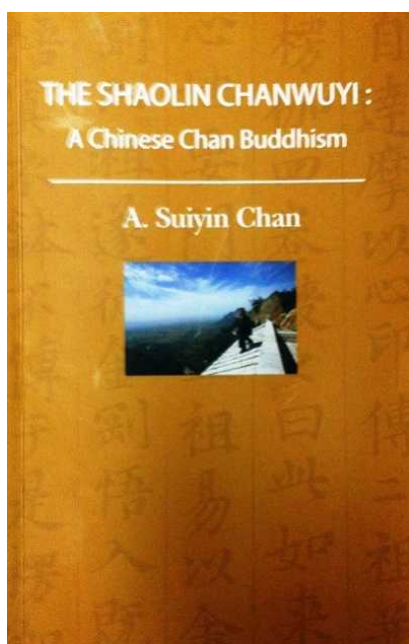
Fot. 21.

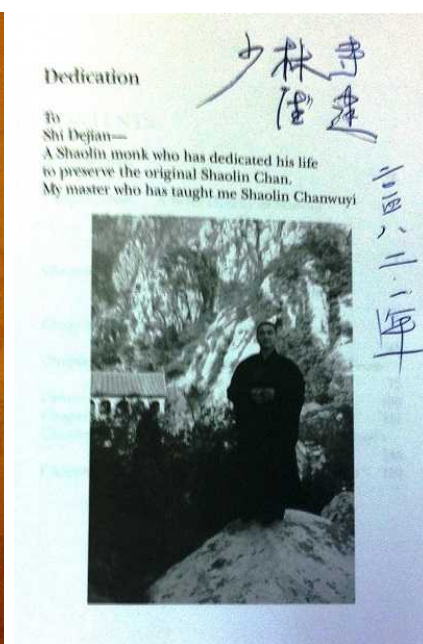
Fot. 22.

Fot. 21. Małe klasztorne ogródki graniczą z murami, a te z kolei z urwiskami

Fot. 22. Anita Weber (w środku) z mniszką klasztoru Sanhuangzhai (po lewej) oraz jedną z pracujących w klasztorze kobiet (po prawej)

Fot. 23.

Fot. 24.

Fot. 25.

- Fot. 23. Okładka książki autorstwa A. Suiyin Chana pt. *The Shaolin Chanwuyi: A Chinese Chan Buddhism* – powyższa książka jest prezentem od mnicha Shi De Jiana dla autora niniejszego artykułu.
- Fot. 24. Strona z ww. książki z własnoręczną dedykacją mnicha Shi De Jiana dla autora artykułu
- Fot. 25. Mnich Shi De Jian w klasztorze Sanhuangzhai (fot. z sieci web)

Sławomir Pawłowski

Gdynia, 2015 r.

Artykuł zamieszczono na stronie internetowej

<http://kungfu.gdyniapozarzadowa.pl/klasztor-sanhuangzhai/>

dnia 3 stycznia 2021 r.